

Az őszinte megbocsátás „nehézségei”

Mottó: Lk. 6 / 27-28: „Nektek viszont, akik hallgattok Engem, azt mondom: Szeressétek ellenségeiteket! Tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnék titeket!” Lk. 6 / 31.: „Amint akarjátok, hogy cselekedjenek veletek az emberek, ti is hasonlóképpen cselekedjétek velük.”

Az „IMA ELLENSÉGEINKÉRT” részben már utalás történt arra nézve, hogy „ellenség” alatt lelki értelemben mindazokat az embertársainkat is érthetjük, akik nem a szó szoros értelmében vett ellenségeink, hanem csak „mondjuk úgy, hogy valamiben ellenünk vétők”, és nincsenek is mindig „vétségük” tudatában. Olyan emberek – közeli és távoli ismeretségünkből származva –, akik valamilyen formában, esetleg általuk sem felismert módon, de olyat követnek el (szóval vagy tettel), ami nekünk fájdalmat vagy bánatot, nehézséget okoznak, vagy mi tesszük ugyanezt velük.

A valódi ellenségek a földi világban azok, akiket kifejezetten rossz szándék vezet, akik határozottan gyűlölködő magatartással, szeretetlenül, vagy esetleg önmaguk hasznát keresve, de szándékosan lelki, vagy testi bántalmazást is okozva közelednek embertársaikhoz. Ők azok, akik nyíltan vagy „hátról bujtogatva” háborúkat kezdeményeznek, embereket, népcsoportokat veszítenek össze vagy döntenek nyomorba...

Ők azok, akik megszállottságuknál fogva „*testi-lelki halált okoznak*”...

Velük ennek az írásnak keretében most nem foglalkozunk.

Azonban „**úgynevezett ellenségeink**” is sokfélék lehetnek, különböző körülmények között és helyszíneken nyilvánulhatnak meg az életünkben, de a tipikus esetek közül példaként – *bűneink pontosításáért, saját belső motivációink felismerése, és a tényleges megbocsátás érdekében is* – csak néhány gondolatot járunk körbe az alábbi „TARTALOMJEGYZÉK” szerinti kisebb egységekben.

Idézőjeles „ellenségeink”, akik közvetlen környezetünkben élnek

- Istenhez fordulás
- „Szerető hallgatás”, és az emberi nyelv szerepe a kimondott szavaknál
- Lelki-szellemi felnövekedésünk
- Léleksegítő folyamat 5 pontban
- IMA

†

Idézőjeles „ellenségeink”, akik közvetlen környezetünkben élnek

Olykor rokoni kapcsolatokból, **szoros környezetünkből ér kellemetlen hatás, akár a jelenben, akár a múlt káros, szomorú következményeként.** Régi emlék megelevenedésénél is előfordul, hogy rájövünk: még nem történt meg az igazi megbocsátás, „nem volt elengedés”, és egy mélyebb lelki szinten elnyomottan élt tovább a fájdalom, ami leblokkol a cselekvésben, depresszióssá tesz, és gondolatainkat a fájdalmas események körül tartja, jelezve, hogy: „van itt még valami tennivaló!” *Gyakorlatilag ilyenkor a szeretet sérült bennünk.*

I/1. Legelőször Istenhez kell és érdemes odafordulni támogatásért, segítségért, útmutatásért. Ő az Egyetlen. Aki biztosan ismeri a mi belső motivációnkat és a másik emberét is. Legfontosabb ilyenkor „*befelé figyelni!*” Természetesen ott nehéz, ahol nincs meg a tiszta Istenkép, és az az őszinte Isten-kapcsolat, ami a „Belső Hang” meghallását lehetővé teszi. Mégis jó ilyenkor az Úr Jézust keresni, mert Isten Kegyelme az emberi görcsösség és gyengeség határait sokszor átlépi, ha valaki tiszta szándékkal és szívből kéri Őt.

Ez azért történhet így meg, mert Jézus azt tanította, hogy: „*Nem mindaz, aki azt mondja Nekem „Uram, Uram!” jut be a Mennyek Országába. Csak az, Aki Atyám Akaratát teljesíti.*” Mt. 7 / 21. – vagy legalább igyekszik teljesíteni azt. És bonyolult, múltunkat is magában hordozó

lelkivilágunkban egyes esetekben még mi sem tudjuk megítélni igazán, hogy pontosan mikor is teljesítjük Isten Akaratát.

Az emberi törekvés, az igyekezet a szabad akaratú döntés mutatója, és Isten, a mi Mennyei Atyánk a feltétlen jó szándékot és törekvést, és az útmutatás-kérést is figyelembe veszi. Különösen így van ez akkor, ha az Úr Jézus Szent Nevével kérünk, hiszen **a Megváltás egyik legnagyobb adományai, Kegyelmi Ajándékai között szerepel az, hogy KÖZVETLENÜL is fordulhatunk Istenhez,** nem csak a próféták és közvetítők által.

Ehhez a gondolathoz azonban még egy fontosat hozzá kell tenni: Sokan mondják, hogy „*én mindent megtettem, még ezt vagy azt is, és nem történt semmi, Isten nem szólt, csak „ez” lett belőle!*”

Igen, lehet hogy az ember a saját elgondolása szerint (ami sokszor nem egyezik Isten rólunk alkotott elképzelésével!) „mindent” megtett, egyetlen fontos dolog kivételével!

Amikor valaki Istentől útmutatást kér, akkor le kell állni mindenféle olyan cselekvéssel, amely az emberi elgondolás vagy vágyakozás, elképzelés, tehát az ego-akarat megvalósulását segítené. – És sokan „csak” ezt az egy lépést nem teszik meg!

Valójában úgy imádkoznak útmutatásért, hogy közben a saját elképzelésük megvalósításáért tesznek lépéseket, és ilyenkor kérésük nem igaz, hanem a másik oldal által megzavart, tehát *hamis kérés!*

Erről az emberi viselkedésről, és az Isten és ember közötti ilyen esetben kialakult kapcsolatról Szent Fausztina így ír: „*Írd! Háromszorosan Szent vagyok, és irtózom a legkisebb büntől is. Nem tudom szeretni azt a lelket, akit beszennyez a bűn. Ha azonban bánatot érez, nagylelkűségem határtalanná válik iránta. Irgalmam elborítja, és megigazulttá teszi őt. Irgalmam követi a bűnösöket, bárhol is járjanak, és szívem örül, ha visszatérnek hozzám. Elfelejttem a keserűséget, amivel átíttatták szívemet, és örülök visszatérésüknek.*

Mondd meg a bűnösöknek, hogy egy sem menekül Kezeim közül. Ha elsőknek Irgalmas Szívem elöl, Igazságos Kezeimbe kerülnek. Mondd meg nekik, hogy állandóan várok rájuk, hallgatom szívük dobbanását, mikor kezd Értém dobbanni. Írd le, hogy lelkiismeret-furdalásuk által szólok hozzájuk, sikertelenségek és szenvedések, viharok és villámok által, és az Egyház szavával. De, ha minden Kegyelmem semmibe veszik, haragra gyűlölködnek irántuk. Magukra hagyom őket, s megadom, amit kívánnak!” (N. 1728.)

Igen, Isten végül megadja azt, amit az ember „kierőszakol” Tőle, de ilyenkor úgy tesz, mint a tékozló fiú apja: kiadja a fiú „örökrészét”, vagyis elengedi akaratoskodó embergyermeke kezét. És azt mondja: „Megadtam amit kértél, de most lásd, hogy mire mérsz nélkülem!” – Olyan a dolog, mint mikor egy kamasz gyerek „ereje tudatában” kierőszakol egy motorkerékpárt vagy autót, és utána hatalmas balesetet csinál vele.

Sokkal jobb, célravezetőbb az, ha az ember „**leteszi a lantot**”, **alázattal vár, figyel, hogy mi történik akkor, ha ő nem tesz semmit, mert Isten – Teremtő Atyánkként mindannyiunknak a legjobbat akarva – olyan eseményeket igazít az életünkbe, hogy az mindenki számára a lehető legjobb megoldást kínálja, mégpedig a „jövőre” való vetület érdekében is. A jövőbe mi nem láthatunk bele, de Isten igen, és ha TŰRELMET és ALÁZATOT tanúsítunk Iránta, akkor biztosan kinyilvánítja szándékát.** Ilyenkor Isten teszi meg az első lépést, mintegy útmutatást kínálva a legjobb megoldás irányába. Az életünkben bekövetkező események kijelölik a következő tennivalókat. – És ilyenkor **nem „születik ellenség”** sem az életünkben, akitől később bocsánatot kell kérni, és akinek később meg kell bocsátani!

Itt, ezen a ponton fontos erény a TŰRELEM. „**Zörgetni**”, **kopogtatni** az ajtón annyit tesz: többször, esetleg más formában is megismételni az útmutatásra és vezetésre szóló kérést, mert néha a megfogalmazás pontatlansága a gond, és ezért nem értjük a választ.

I/2. A második az, amit „szerető hallgatásnak” hívunk. Ha valóban változást akar az ember elérni, mégpedig a „jó” irányában, akkor TILOS szanaszét, sok ember felé kibeszélni a kellemetlen vagy fájdalmas történéseket, és a másik embert ezáltal befektíteni.

Egy-két igazi benső barát elegendő ilyenkor, aki megtámogat, erőt ad, *de szükséges még feléjük is az önvallomás*, amiben az ember felfedezi saját hibáit is, és ami miatt valami „rossz” egyáltalán megtörténhetett. Egyéb esetekben elég csak annyit mondani, ha kérdeznak, hogy: *„Igen, most nehéz a helyzet...”* – És valójában ezzel az ember fel is vállalja az éppen aktuális keresztjét.

Ugyanis, ha mindenkinek kitálalódnak a fájdalmas részletek, akkor a „rossz sokszorozódik”, vagyis sok fül számára lesz hallható a „rossz”, és mint a „konkoly”, úgy fog terjedni, levegőt sem hagyva a helyes irányba törekvő gyenge kis szeretetcsírák növekedésének, és a dolgok rendezésének.

Lelkünk „sötét motivátora” a földi világban gyorsan és erőteljesen dolgozik. Ez az ő területe.

Ilyenkor csak a harag és a düh növekedik, de megoldás egyre nehezebben tud születni, mert a sok, a másik emberről szóló „rossz” elhíntése már nehezen visszavonható. Megszületik és „lóg a levegőben a kés”, és akkor is ott van, ha már éppen a száj átmenetileg hallgat.

Innentől pedig a rossz dolgok újbóli elismérlése csak a panaszkodó vagy *önigazoló ember saját haragját erősíti*, aki egyre nehezebben tud Istenhez fordulni, egyre kevésbé tudja lelke igaz hangját meghallani.

A szeretet pedig csökken abban is, akire mondják, de abban is, aki mondja!...

A folyamatot kipontoztam, de nem fejeztem be, mert a spirál lefelé rendkívül erőteljesen működik! Több, és nagyon szomorú példát tudnék ide felsorolni akár folytatásként is, ahol megszűnt a szeretet, és végül a megfagyott légkör tönkretett családokat, barátságokat, és tönkretett sok kegyelmi lehetőséggel induló életsorsot! Mindez pedig már nem játék!

Az emberi természet mindenhol egyforma. **Szent Fausztina** még kolostorban élve is megtapasztalta, és pontosan írta le az ide vonatkozó tanítást:

„Kicsiny szerv a nyelv, de nagy dolgokra képes. ... A szenvedő lélekre még több szenvedést akar mérni. Megengedjük magunknak, hogy különbözőképpen ítélkezzünk, és néha éppen ott nyilatkozunk meg, ahol a legkevésbé kellene. Ő, milyen jóvátehetetlen károkat okozhat, ha nem tartjuk be a csendet. Sok sérelem érheti felebarátainkat, de a legtöbb kárt a saját lelkünknek okozzuk. ... A nyelvben élet rejtezik, de halál is; nemegyszer ölünk is a nyelvvel, valódi gyilkosságot követünk el vele. ... Ismertem valakit, aki amikor megtudta, hogy mit beszélnek róla a többiek, súlyosan megbetegedett, ... majd pedig elérkezett a szomorú következmény. Tarthatjuk-e kis dolognak a nyelv szerepét? (N.117-119.-ig)

„Ahhoz, hogy Isten Szavát meghallhassuk, csendnek kell uralkodni a lelkünkben, de nem szomorúan, hanem a lélek csendjével Istenre összpontosítva, összeszedettségben.” (N.118.)

Manapság meglehetősen gyakori eset, hogy a Sötétség Ura a szeretetkötelékben élő embereket, családokat, imaközösségeket igyekszik szétrombolni, és erőteljesen az indulatos szavak (és a mögöttük rejlő gondolatok) által, és ily módon termel „rejtett ellenségeket”. Ma a szeretetkapcsolatok szétzilálása az egyik legfontosabb számára, és ez is összefügg a lélek szeretetképességével és a biológiai nyelvhasználattal, a kommunikációval.

Emlékezzünk rá, hogy az Üdvözítő, az Úr Jézus „családmodell” állított fel – holott másképpen is a világba léphetett volna! –, és ez a családmodell kezdettől fogva támadott volt, így például a Szentcsaládnak Egyiptomba kellett menekülnie Heródes pribékjei elől.

A 2000 évvel ezelőtti történet ismétlődik!!!...

A szeretet ugyanis Istenhez kapcsol, és az „egy vagy két ember együttes akarata” megsokszorozódik, az egyén védettebb lesz általa. Ezért a ravasz erő egyik célja, hogy ügyes, szinte észrevétlen praktikákkal szétzilálja a szeretetkapcsolatokat, és embereket fordítson egymással szembe! Ez általános tendencia, a zavarosban ugyanis jól tud működni!

Ahogy a kicsi madárfiókáknak is meg van a fészük, hogy fel tudjanak nőni, és legtöbb fajnál a papa-mama felváltva gondoskodik (felváltva hordja az ennivalót a kicsinyeknek), ugyanúgy az embernél is a „meleg családi fészek”, vagy a jól működő imacsoportok nagy erőt képeznek.

Mert: „**Ahol ketten vagy hárman összejönnek az Én Nevemben, Én ott vagyok!**”

A családban, vagy más, összetartó közösségekben Jézus érezhetően „JELEN VAN”! Különösen, ha a gyerekek is az Ő Szeretetére bízva növekednek fel. Mert már két ember együttes akaratában meg tud valósulni Isten „Szeretetparancsa”: „**Engedjétek Hozzám a gyermekeket!**”

Szétzilált emberi kapcsolatokban „csak részben tud jelen lenni”, és ez különösen fájdalmas a kisgyerekek felé, mert az élethalapjaik, biztonságérzetük nem képes megteremtődni.

A megbontott családban hiányos Isten Jelenléte, a megbomlott baráti kapcsolatok, imaközösségek sem adnak a valódi vagy a „lelki gyermekeknek” elég táptalajt a növekedésre, vagyis Istenhez kapcsolódásra. A megbomlott kapcsolatokban még benne maradónak pedig sokszor nem lesz erejük újra kezdeni, a szépnek és igaznak induló tervet megvalósítani... szétfolyik az energia, kevés a szeretet, ami táplálni tudja.

Valamilyen eredmény – az is részlegesen – csak ott születik, ahol Isten „mellé áll” az igazságáért harcoló félnek. Mert Isten mindegyik gyermekét szereti, de azt erősíti jobban, aki az Ő Vezetését elfogadja, és az Ő Isteni Igazságáért, annak megvalósulásáért harcol. – És Ilyenkor Isten „megerősített segítsége” lesz a lelki alap a megbocsátásra.

Egy alkalommal, amikor nagyon nehéz helyzetem miatt éppen magamba roskadva hullattam a könnyeimet, Jézus csendesen megkérdezte: „**Miért sírsz? Miért sírsz, amikor Én vigyázok rád, és megtartalak, hogy „álva” maradjál?**” – Ó, hogy ez a csendben elhangzó kérdés mennyi erőt tudott adni a folytatáshoz! Úgy száradtak fel könnyeim, mint zápor után a föld, melyre ismét rásüt a forró nyári nap.

Isten, ha Vele élünk, minden rosszat meg tud fordítani. Életünk nehéz eseményei hasznos sorsfordítók lehetnek: a nehéz körülmények között csiszolódik a lélek, és valami fontosat tanul meg, olyat, amelyet korábban ilyen-olyan okoknál fogva nem sikerült neki elsajátítania.

Ha valaki nem tud tanulni a más kárán, „csak a saját bőrén”, akkor – szomorú ugyan, de – neki arra van szüksége.

Néha ezt nehéz elviselni, vagy hozzátartozóként tehetetlenül szemlélni, hiszen Isten „egyénre szabott nevelésébe” nem szólhatunk bele.

Ha azonban az egymással szemben álló felek „időben kapcsolnak”, akkor kialakulhat egy lelki szempontból egészséges „verseny”: „Ki az, aki jobban, szebben, tisztább eszközökkel és eredményesen működik Isten Szeretetében?” (Ez a „verseny” azonban csak úgy tisztességes, ha őszinte, és nem az elnyomott indulatok jelennek meg benne „mosolygó farkas” formájában!)

És a kölcsönös megbocsátás itt és ekkor is elindulhat.

Mindehhez a folyamathoz **a biológiai, anyagi nyelv – a „legyen” eszköze – „teremtő szavainkat” adja.** Szavainkkal pedig egyaránt teremthetünk „jót és rosszat” is, rombolhatunk és építhetünk, ezért nagyon oda kell figyelni, hogy hogyan használjuk szabad akaratunk által kiejtett szavainkat! *Mert a szeretetlenül, erős indulattal kiejtett szavak, vagy a rossz dolgok ismétlései szétzilálnak mindent, olykor inkább hatnak átökként, mint semlegesnek tekinthető indulatos szavakként, és ezáltal igenis „teremthetnek ellenséget is”!*

*Miután Jézus a Szeretet Parancsát kiemelte a többi parancsolat közül, ezért a legnagyobb bűnöket a szeretet ellen **INDULATOSAN** formát öntő szavakkal és tettekkel követjük el!*

Embertársunkban is a „benne lakó Istent bántjuk”, akár szemébe mondjuk neki ezt, akár a háta mögött beszélünk róla.

Az Isten Szent Nevével visszaélő káromlásokról már ne is beszéljünk, hiszen minden kimondott káromlás egy ostorcsapás ma is a Megváltó Szent Testén!

Az igazi bűnök a szeretet elleni vétségek, és éppen ezért nem mindig látványosak!

Ahogy Fausztina is írta: „...nemegyszer ölnék is a nyelvvel!” Gondoljunk csak bele, a tömeg is ezt tette, amikor „**Feszítsd meg!**”-et kiáltott, és ezzel „megteremtette” a keresztre feszítés tényét, miközben Pilátus „mosta kezeit az ártatlan véretől”!

Éppen ezért időnként mindenkinek végig kell gondolnia, hogy ha lelke valamiért elégedetlen, akkor mit követett el a Szeretet Parancsa ellen: szavakkal, tettekkal, vagy a gyűlölet tekintetével (ahogy a szóval, úgy a szemmel is lehet ölni!), **mulasztással, stb.**

Végső soron a kérdés: Mit hívott elő önmagából, és mit a környezetéből az illető?!

És továbblépve: Megtett-e mindent azért, hogy gyermekeit az Isten felé vezető Útra ráállítsa, ránevelje, hogy helyes mintát adott-e nekik; és a másik embert, aki felé, vagy akiről éppen a panasz szólna, az Isten felé vezető Úthoz hozzásegítse?! Vajon minden szükséges elkövetődött ezekért, vagy más egyéb szent célért?

Ugyanis, az lenne a feladat, minden ember egyéni feladata az embertársával szemben, hogy a másikat, akivel Isten közeli kapcsolatba terelte, Isten felé segítse...

Lelki-szellemi felnövekedésünk során meg kell értenünk: az ellenségeskedés és a szeretetlenség ördöge szembeállíthat embereket egymással, ha túl „szépnek látja” a családi vagy valamilyen közösségi életet, hiszen az emberi természet gyengesége adott. **A szellemi felnövekedés azt jelenti, hogy valaki átlátja már az ellene, lelke ellen folyó szellemi csapdákat, és nem lép bele szándékosan! Vagy ha véletlenül belecsusszant, akkor – Isten Kezét fogva! – minél hamarabb igyekszik kikerülni belőle. Ima, elhatározás, döntés kérdése.**

Ilyenkor azonnal érvényes lesz Jézus tanítása: „**Ha azokkal tesztek jót, akik veletek jót tesznek, milyen jutalmat érdemeltek? Hisz ezt a bűnösök is megteszik. És ha azoknak adtok kölcsön, akiktől remélték, hogy visszakapjátok, milyen jutalmat érdemeltek? Hiszen a bűnösök is kölcsönöznek a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza.**” Lk. 6 / 33-34.

Annak, aki előre és felfelé igyekszik, annak többet kell tennie, mint amivel az „értéket megőrzi”, és többet annál is, mint amit az adott helyzet szükségesnek ítél.

A „nehéz helyzetek” pontosan azt hozzák elő az emberből, hogy – egyik eredményként – „ellenségeivel” is jót tegyen. A megmérettetés tárgya: *Mennyire Ember az ember?*

Ha a nehéz helyzetben lévők **valóban jót akarnak**, akkor annak *meg kell mutatkozniuk hozzáállásukban is, szóhasználatukban, beszédjükben, stb.*; ugyanis ezek az embertettek „gyümölcssei”, hiszen: „**Gyümölcséről ismeritek fel a fát**”.

A tiszta szándék szavaival egészen más valami fog megteremtődni, és nem a gyűlölet mutatói.

A szavakból, tettekből álló „gyümölcsök” pontos mutatói egy ember lelkiállapotának, s annak is, hogy Istenre, vagy valaki alantasabb létezőre, és nem Isten Fényvilágára hallgat.

Ha az egymással szembenállók nemcsak mondják azt, hogy **jót akarnak** és változtatni akarnak, hanem **tesznek is érte**, akkor Isten felé fordulva felül tudnak emelkedni haragjukon, sérelmeiken, önsajnálataikon és egyéb alacsonyrendű indulataikon, és akkor visszaáll a Rend, Isten Békéje és Szeretete a közösségbe.

Természetesen a dolog nem lehet egyoldalú: minden érdekelt félnek így kellene tennie!

A JÓRA VALÓ SZÁNDÉK kifejezésének igen hatékony eszköze az ISTENI IRGALMASSÁG ÉS A SZERETETLÁNG IMÁINAK IMÁDKOZÁSA (mint ahogy a korábbi írásokban már szó volt erről), hiszen a Legtisztább Szeretet egész emberi valónkat átöblíti!

I / 3. A harmadik dolog pedig már lényegileg egy „léleksegítő folyamat”, mégpedig az, amikor a kritikus élethelyzetekben (sajnos nem mindig, és nem biztos, hogy azonnal!) belegondolunk abba, hogy:

A.: - *Mit talált el bennem az illető/ez az esemény?* Ez a gondolat érzékenységet, cselekvő szeretetet igényel, erős, de nem önostorozó önkritikát, és sokszor jelent segítséget is.

B.: - *Mi az, ami bennem fáj, amiért ő ezt tette/mondta? Mivel „provokáltam” ki belőle/a „sorstól” ezt a kijelentést/tettet stb. Vagyis én mit követtem el, / mit mondtam stb., hogy ez meg ez megtörténhetett?* Önmagunkhoz őszinte (de nem hosszadalmas) önvizsgálat és önfegyelem kell

hozzá, hogy ezt az ember végiggondolja. Bizony, az esetek többségében valami rejtett fájdalom, kidolgozatlan (örökölt, vagy neveléssel a lélek elnyomott szintjére kerülő) természeti adottság, vagy félreértelmezés húzódik meg a mélyben. Ilyenkor, amikor ez felmerül, az ember megéri önmagát... *és alázatot tanul...*

Itt van nagy szerepe a bocsánatkérésnek és a megbocsátásnak, önmagunk felé is! Ezenkívül feltétlenül szükséges az érintettek számára a helyzetek átbeszélése.

C.: - Ritkábban ugyan, de az is előfordul, hogy: „*Nem a te hibád...*” a „szív belső válasza”. Ilyenkor inkább az egyik fél „*lelkének vállalásáról*” van szó, amely nem terheli súlyával azt, akinek nem, vagy csak részlegesen sikerült „vállalkozása” során a másik emberből a „jót” kiprovokálnia.

Isten megértő Szeretete elsimítja a dolgot, ha az ember Őhozzá fordul segítségért. *Ilyenkor a lélek könnyebben lép tovább egy-egy „nem sikerült” ügy fölött, lelke nem törik össze.*

D.: - Ha ezeken a gondolatokon túljutott valaki, akkor jöhet a következő kérdés: Mi válthatta ki belőle, a másik embert mi motiválta úgy, hogy ő most ilyen hozzám?

Ha ismerjük az illető „lelkivilágát”, általában több tényező is akad, akár pici gyermekkorig visszamenő is.

Azonban nem szabad megfeledkezni, hogy az emberi lélektan alapján meghatározható magyarázatok mellett mindenkinek akadhat éppen abban az esetben kísértője is, aki nagyon ravaszul igyekszik motiválni a harag, a durvaság irányába (valójában Isten ellen) az illetőt! A szeretethiányban szenvedő számára pedig könnyen akad fényesnek mutatkozó „sötét-lelkületű” jelentkező, aki nem válogat az eszközeiben a szükségét szenvedő becsapásához.

A Lamberger Antóniának adott „IMA ELLENSEGEINKÉRT” lényegileg ehhez a részhez és az utóbbi gondolathoz tartozik.

E.: - Ha a fenti kérdésre megvan a válasz, és sikerült valahogyan összevetni is őket, (gyakorlattan ez nem hosszú idő, akár néhány perc is lehet csupán!), akkor jöhet a következő kérdés: „*Istenem, én most mit tudok tenni, mivel tudnám Hozzád segíteni őt/őket? Mit tudnék én tenni, mondani, ami nekik javukra válik? – És jöhet az EGYÉNI IMA, ami valahogy ilyenformán is szólhat:*

„Jézusom, átadom Neked szeretteimet és önmagam, mert szeretlek. Szeretlek, ezért Rád bízok mindenkit és mindent, a jelen probléma megoldását is, mert bízom Benned, és tudom, hogy meghallgatsz engem, és Te a legjobb megoldást alakítod ki.

Hiszem és tudom, hogy Megváltásod teljes körű, és Te mindenek fölött Úr vagy, ezért minden embert, történést és helyzetet is meg tudsz gyógyítani. Bocsáss meg, kérlek, ha az esettel kapcsolatban bármit (akárcsak akaratlanul vagy tudatlanul is, de) vétettem. Mélyen sajnálom, ha elragadtak az indulataim és a félelmeim. Bocsáss meg, kérlek, bocsáss meg mindannyiunknak, Uram, és add, hogy a mi egymásnak szóló megbocsátásunk is teljes értékű legyen.

Jézusom! Tégy tisztává bennünket, gyógyítsd be lelki sebeinket, és erősíts meg minket, hogy együtt vagy külön-külön, de méltók és képesek legyünk a Veled való együttműködésre!

Kérlek Jézus, áldd meg ezt a ... helyzetet, áldd meg az eset minden résztvevőjét, és teremtsd meg bennünk, a szívünkben, lelkünkben, gondolatainkban, érzéseinkben és tettvágyainkban a Te megoldásodat, amely a „Szereteted és Békéd Országához” vezet bennünket.

Ugyanakkor kérlek arra is Uram, hogy mutass nekem is utat, hogy hogyan segítsen őt/őket, mit kell tennem, vagy mit tehetek én azért, hogy ez a fájdalmas/szomorú helyzet megváltozzék, mit tehetek magam is a (ki)javítás érdekében?

Áldott Istenem, köszönöm, hogy meghallgatsz, hogy megerősítesz, hogy munkásodnak elfogadsz, köszönöm, hogy velem/velünk vagy, de legfőképpen köszönöm, hogy szeretsz bennünket! – Légy Áldott Uram, légy a mi életünk, sorsunk Kormányosa! Ámen.”

